

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 186. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387961168/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

skrækkedes – skiftede Farve, og derved steeg mit Mod paa nye: det første Skridt var overstaet.

Jeg blev staaende i ærbødig Afstand, og sagde: »Mademoiselle!» – men mere sagde jeg ikke; fordi jeg ikke rigtig vidste, hvad jeg vilde sige. – »Monsieur,» svarte hun; men heller ikke mere. – jeg blev for-knytt, benøuet, indviklet i min egen raadvilde Ængstelighed. Da øjnedde jeg pludselig en Udgang: »jeg har hørt» sagde jeg hurtigt, »at Comtessen ikke befinder sig vel.» »I Dag er hun noget bedre.» »Det glæder mig.» – Atter en Pause.

Min pinlige Forlegenhed steeg med hvert et Pulsslag – den var ikke til at udholde. – Som en svulmende Strøm gjenembryder Dæmningen, saaledes udvældede mine trangt indspærrede Følelser i en Strøm af Ord – hvilke? – det veed jeg ikke; men saameget erindrings jeg: at Farven forlod Alices Kinder, og Glandsen hendes Øjne; og at hun støttede sig med den ene Haand til Commoden. Jorden brændte under mine Fødder.

»Min Herre!» begyndte hun med klar og fast Stemme; men det forekom mig, at denne Fasthed var fremkunstlet, »min Herre! deres ærefulde Andrag er af den Beskaffenhed, at den forpligter mig til den oprigtige Tilstaaelse → (det er ægte fransk Stille! tænkte jeg) – »at jeg er bundet til Comtesse R. . . . ved saadanne Baand, som intet i Verden kan eller maae løse. Hun er mit Alt – og jeg – hendes sidste Trøst – den sidste Traad, der knytter hende til Livet – De seer → lagde hun ilende til – »at jeg skatterer Deres meget hædrende Tillid, idet jeg berører et Forhold, som ellers ikke fremstiller sig for Verdens Blik.» Mit havde jeg, medens hun talte, nedslaaet som en Synder for Dommeren. Nu hævdede jeg det atter; og med det samme sank hendes; men to store Taarer vældede ud under de lange Øjenhaar. Jeg kom igjen til Mod og Mæle: »Det Forhold» sagde jeg, »hvori De befinder Dem til Comtessen – jeg ærer det – hvorlidet jeg end kjender dertil – men – tillad mig blot dette ene Spørgsmaal! – om dette Forhold nu ikke var? → Her kastede hun et Lynblik til mig, trak i sine Handsker, og svarte med tilsyneladende Kulde: »det er – og → hun saae sig omkring, som Een der søger en Lejlighed til at slippe bort. »Alice!» sagde jeg med tiltagende Dristighed; »jeg kjender Dem kun under dette Navn, og med dette tiltaler jeg Dem, hvis De saa vil, for sidste Gang. Jeg er ingen letsindig Yngling; som Mand, som ærlig Mand, og efter alvorlig Prøvelse af mit Hjerte, siger jeg frit og